

Sygn. akt VIII C 2137/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agnieszka Kierkowska

Protokolant Agnieszka Tomak

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P. (1)

przeciwko R. Z.

- o bezpodstawne wzbogacenie się

I. zasądza od R. Z. na rzecz R. P. (1) kwotę 68.686,79 zł (sześćdziesiąt osiem tysięcy sześćset osiemdziesiąt sześć złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym za okres od dnia 19 listopada 2012 roku do dnia 16 grudnia 2014 roku, 8% w stosunku rocznym za okres od dnia 17 grudnia 2014 roku oraz z dalszymi każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od R. Z. na rzecz R. P. (1) kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Agnieszka Kierkowska

Sygn. akt: VIII C 2137/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 5 listopada 2013 roku powód R. P. (1) zawarł żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego R. Z. kwoty 70.000 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 19 listopada 2012 roku do dnia zapłaty. Na uzasadnienie tego żądania podał, że w latach 1989-2012 był żołnierzem zawodowym, po odejściu z wojska miał podjąć wspólnie z pozwanym działalność gospodarczą polegającą na pozyskiwaniu odnawialnych źródeł energii. Przy odejściu z wojska otrzymał kwotę 100.338,80 zł tytułem odprawy, ekwiwalentu za urlop, dodatkowego uposażenia rocznego, świadczenia pieniężnego za rok po zwolnieniu ze służby. Tą sumę zainwestował w planowaną działalność, miał z niej finansować zakup potrzebnych sprzętów i infrastruktury. Pozwany miał do niej wnieść swoją wiedzę i kontakty. Zyski w pierwszej fazie działalności miały być przeznaczane na jej dalszy rozwój, a w kolejnej fazie powód miał odebrać zaangażowany kapitał. Pozwany zarejestrował jednoosobową działalność gospodarczą w maju 2012 roku, a powód miał swoją działalność zarejestrować w kwietniu 2013 roku i wtedy mieli rozpocząć działalność jako spółka cywilna lub jawna. Powód sfinansował zakup urządzeń potrzebnych do wykonania instalacji fotowoltaicznej w oczyszczalni ścieków w P., w tym trójfazowej przetwornicy inwertorowej o wartości 10.143,70 zł, urządzeń typu solar trucker o wartości 25.000 zł, sporządził dokumentację techniczną instalacji i uczestniczył w jej wykonaniu. Pokrył

część wartości samochodu ciężarowego w kwocie 21.000 zł oraz koszty paliwa do niego w kwocie 1.962,94 zł. Przekazał pozwanemu 11.000 dolarów amerykańskich zakupionych przez siebie za złotówki na pokrycie ceny zakupu chińskich elektrowni wiatrowych, zapłacił także za ich dodatkowe magazynowanie w porcie 231,79 zł. Zakupił złącza do paneli fotowoltaicznych za 591 zł, klej do stali za 109,47 zł, styczniki wysokoprądowe za 1.520,72 zł, magnesy neodymowe za 1.861,31 zł. Zapłacił również za domenę internetową 61,50 zł. Brał także udział w instalowaniu paneli fotowoltaicznych w S. i zakupił sprzęt do tej instalacji za 4.000 zł. Pozwany, mimo sprzedaży elektrowni wiatrowych i otrzymania zapłaty za instalację w S. nie wypłacił mu żadnej kwoty, mimo, że umowa stron przewidywała podział zysku po połowie i zwrot sum zaangażowanych przez powoda. Pod koniec września 2012 roku strony rozmawiały o warunkach zakończenia współpracy i uzgodniły, że pozwany zwróci powodowi 70.000 zł, ale pozwany się z tych ustaleń wycofał. Pozwany jest bezpodstawnie wzbogacony kosztem powoda, który w szerokim zakresie finansował jego działalność gospodarczą, nadal przynoszącą zyski. Powodowi należy się także połowa zysków z działalności gospodarczej, gdyż takie były ustalenia stron gdy podejmowały współpracę.

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 29 stycznia 2014 roku pozwany R. Z. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucił, że twierdzenia pozwu nie wskazują, by pozwany bezpodstawnie się wzbogacił lub z jakiegokolwiek innego tytułu miał dług u powoda. Nie zawierał z powodem żadnej spółki i nie pobierał od niego żadnych pieniędzy na finansowanie swojej działalności gospodarczej, nie korzystał z jego pomocy finansowej. Podniósł, że skoro według powoda łączyła strony umowa ustna o wspólnej działalności to rzekome przysporzenia na jego rzecz nie były bezpodstawne oraz, że powód podszywał się pod jego firmę. (k.141-143)

Sąd ustalił, co następuje:

R. P. (1) był żołnierzem zawodowym, oficerem. Pracował w jednostce wojskowej w K. i tu poznał R. Z., który również był żołnierzem. Opowiadał mu on o swoich zainteresowaniach odnawialnymi źródłami energii, o urządzeniach, jakie potrafi wytwarzać. Pomysł ten spodobał się R. P. (1), zaczął myśleć o współpracy z R. Z.. Na początku 2012 roku R. P. (1) zamierzał odejść z wojska na emeryturę i wiązało się z tym uzyskanie odprawy i innych świadczeń w znaczącej kwocie. W tym czasie R. Z. został przeniesiony do pracy do innej jednostki wojskowej poza K.. R. P. (1) i R. Z. ustalili, że podejmą współpracę, a wkład R. P. (1) polegał będzie na sfinansowaniu zakupu urządzeń i części potrzebnych do prowadzenia działalności, jak również współdziałaniu w wykonywaniu instalacji. R. P. (1) nie chciał od samego początku angażować się formalnie w tę działalność, gdyż odejście z wojska wiązało się z uwagi na jego stanowisko z koniecznością dokonania pewnych rozliczeń i formalności, a poza tym prowadził budowę domu. Chciał zakończyć te dwie sprawy i dopiero wtedy, po roku od odejścia na emeryturę w kwietniu 2013 roku, planował zarejestrować własną działalność gospodarczą i założyć spółkę z R. Z.. Do tego czasu mieli jednak współpracować i wspólnie podejmować decyzje dotyczące przedsiębiorstwa, które formalnie zarejestrował R. Z. w maju 2012 roku pod nazwą (...). R. P. (1) oczekiwał, że R. Z. zwróci mu wyłożone w ramach tej współpracy pieniądze. Już na przełomie 2011 i 2012 roku R. P. (1) wykonywał wspólnie z R. Z. i pod jego nadzorem prądnice wolnoobrotowe. Części do ich wykonania zakupił za swoje środki, zgodnie ze wskazaniem R. Z., który mu w zakupach towarzyszył. Pierwsze prace wykonywane były w garażu przy jego domu, ale na początku 2012 roku R. Z. zdecydował, żeby warsztat przenieść na jego nieruchomość.

Dowody : zeznania świadka A. P.– k.181-184, zeznania powoda R. P. (1) –k.155-158, 376-377, zaświadczenie z ewidencji działalności gospodarczej dotyczące przedsiębiorstwa (...) – k.38

R. Z. zaczął namawiać R. P. (1) na zakup elektrowni wiatrowych z C., twierdząc, że można je będzie korzystnie sprzedać. Na ten zakup potrzeba było około 11.000 USD. R. P. (1) nie dysponował wówczas taką sumą, oczekiwał dopiero na wypłatę świadczeń z wojska. Poprosił o pomoc swojego brata A. P., który w dniu 17 lutego 2012 roku przelał na jego rachunek bankowy kwotę 25.000 zł. W dniu 20 lutego 2012 roku R. P. (1) wypłacił te pieniądze i zakupił za nie 7.850 USD w kantorze wymiany walut. Później dokupił brakujące dolary i w kwietniu 2012 roku przekazał 10.847 USD R. Z., który je wpłacił na swój rachunek bankowy, a następnie zapłacił taką sumę za 4 elektrownie wiatrowe. Obaj pojechali do portu w G. po ich odbiór w lipcu 2012 roku. R. P. (1) zapłacił za dodatkowe magazynowanie przesyłki 231,79 zł. W dniu odbioru R. Z. sprzedał jedną z elektrowni i oddał R. P. (1) 8.000 zł. Później sprzedana została jeszcze jedna

z tych elektrowni za 12.000 zł i znowu R. P. (1) dostał 8.000 zł. Za pozostałe dwie elektrownie nie otrzymał od R. Z. żadnych pieniędzy, mimo, że obie zostały przez niego sprzedane.

Dowody : historia rachunku bankowego powoda w zakresie transakcji z lutego 2012 roku – k.204-207, pokwitowanie zakupu dolarów z dnia 20 lutego 2012 roku – k.203, faktura za magazynowanie elektrowni – k.11, potwierdzenie przelewu kwoty wskazanej na tej fakturze – k.13, zeznania świadków A. P. (1) – k.225-227, A. P. – k.181-184, M. G. (1) – k.224, M. Z. – 243, T. P. – k.245-246, zeznania powoda R. P. (1) – k.155-158, 376-377

R. Z. i R. P. (1) kupowali kilka razy panele fotowoltaiczne od R. P. (2). R. Z. zapłacił mu za nie 5.000 zł, natomiast z reszty należności nie rozliczył się. R. P. (1) nie płacił R. P. (2) za te panele i sam do niego nie jeździł.

Dowody : zeznania świadka R. P. (2) – k.241

W kwietniu 2012 roku R. P. (1) otrzymał odprawę i ekwiwalent za urlop – łącznie 42.874 zł, natomiast w maju 2012 roku świadczenie emerytalne za rok z góry w kwocie 48.052,80 zł.

Dowody : świadectwo służby – k.31, zestawienie należności żołnierza zwolnionego z zawodowej służby wojskowej – k.32-33, decyzja Wojskowego Biura Emerytalnego o ustaleniu prawa do świadczenia pieniężnego – k.34, zestawienie transakcji na rachunku bankowym powoda – k.66, 70

W maju 2012 roku R. Z. zawarł umowę w Gminą P. na wykonanie 2 urządzeń solar trucker z panelami fotowoltaicznymi na terenie oczyszczalni ścieków w P. za wynagrodzeniem w kwocie 25.000 zł netto. Wysokość wynagrodzenia nie zakładała zysku, chodziło o rozreklamowanie działalności przedsiębiorstwa R. Z.. Dokumentację techniczną tej instalacji przygotował R. P. (1). Pracował przy jej montażu. Zakupił wszystkie elementy potrzebne do jej wykonania o wartości łącznej 25.000 zł, w tym przetwornicę inwertorową S. za 10.143,70 zł. Mimo wykonania zamówienia i otrzymania przez R. Z. zapłaty, nie zwrócił on R. P. (1) pieniędzy wydanych na zakup części.

Dowody : faktura wystawiona przez Gminę P. z dnia 9 lipca 2012 roku – k.381, umowa R. Z. z Gminą P. – k.384-386, dokumentacja techniczna zestawu urządzeń zainstalowanego w P. – k.387-435, faktura za zakup urządzenia S. – k.73, potwierdzenie przelewu dla spółki (...) – k.74, zeznania powoda – k. 155-158, 376-377, zeznania świadków M. Z. – k.243, P. J. – k.358-359

W dniu 22 maja 2012 roku R. Z. i R. P. (1) pojechali do komisji samochodowej w M. z zamiarem zakupu samochodu dla potrzeb prowadzonej działalności. Wybrali (...). R. Z. pozostawił w rozliczeniu swój samochód (...), do dopłacenia pozostało 21.000 zł. R. P. (1) miał przy sobie 20.000 zł. Po braku 1.000 zł pojechał do bankomatu w K. przy sklepie (...). Samochód formalnie zarejestrowany został na R. Z., ale zarówno on jaki i R. P. (1) w okresie zgodnej współpracy twierdzili, że jest to samochód wspólny, przeznaczony do wspólnej działalności.

Dowody: historia rachunku bankowego powoda w zakresie wypłaty z 22 maja 2012 roku – k.24, zeznania powoda - k. 155-158, 376-377, zeznania świadków A. P. – k.181-184, M. G. (1) – k.224, A. P. – k.226

R. P. (1) w okresie tej współpracy zakupił za własne środki dla przedsiębiorstwa R. Z.: złącza za 591 zł w dniu 16 sierpnia 2012 roku, klej za 109,47 zł w dniu 21 maja 2012 roku, styczniki za 1.520,72 zł w dniu 9 sierpnia 2012 roku, magnesy neodymowe za 1.861,31 zł w dniach 24 maja 2012 roku i 13 lipca 2012 roku i zapłacił opłatę rejestracyjną za domenę internetową w wysokości 61,50 zł w dniu 23 sierpnia 2012 roku.

Dowody : faktura wystawiona przez (...) – k.91, potwierdzenie przelewu na rzecz tego przedsiębiorcy z rachunku powoda – k.92, faktura wystawiona przez (...) S.C. za złącza – k.94, potwierdzenia przelewu należności z tej faktury – k.95-96, rzuty strony sklepu internetowego E. – k.102-105, faktury wystawione przez spółkę (...) – k.106-107, faktura wystawiona za styczniki przez przedsiębiorstwo (...) – k.109, potwierdzenie przelewu należności z tej faktury z rachunku powoda – k.110, faktura za rejestrację domeny internetowej – k.112, potwierdzenie przelewu należności z tej faktury – k.113

Ostatnie wspólne przedsięwzięcie R. Z. i R. P. (1) polegało na założeniu paneli fotowoltaicznych w S.. R. Z. otrzymał od zamawiających małżonków S. zapłatę, ale nie podzielił się pieniędzmi z R. P. (1). R. P. (1) niepokoił się czy odzyska zainwestowane pieniądze. We wrześniu 2012 roku doszedł do wniosku, że nie chce już współpracować z R. Z.. Obaj w towarzystwie żon spotkali się w domu R. Z., by o tym porozmawiać. Każdy z nich przedstawiał swoje rozliczenia wspólnej działalności. R. P. (1) domagał się w ramach tego rozliczenia, żeby R. Z. oddał mu 70.000 zł. R. Z. chciał by nadal współpracowali, obiecał, że rozliczą się jak sprzeda pozostałe elektrownie wiatrowe. Po tym spotkaniu stosunki między nimi się popsły. R. Z. odnosił się do współpracownika niechętnie, z jego wypowiedzi wynikało, że nie zamierza mu zapłacić. Kilka dni po spotkaniu z udziałem żon, R. P. (1) ostatecznie zaprzestał pracy na rzecz R. Z.. Spotykał się z nim jeszcze kilka razy i rozmawiał przez telefon, upominając się o zwrot pieniędzy, ale bezskutecznie. W dniu 12 listopada 2012 roku do R. Z. pisemne wezwanie do zapłaty skierował pełnomocnik R. P. (1), domagając się zwrotu kwoty 70.000 zł w terminie 7 dni. To wezwanie było jednak bezskuteczne.

Dowody : zeznania świadków A. P. – k.181-184, M. G. (1) – k.224, M. Z. – k.243, 245, M. S. – k.300, A. S. – k.301, P. J. – k.358-359, wezwanie do zapłaty – k.100

Powyższe okoliczności faktyczne zostały ustalone w oparciu o zeznania powoda R. P. (1), zeznania świadków A. P., A. P. (1), M. G. (1), P. J., M. S., A. S., R. P. (2), T. P., którym Sąd dał wiarę w całości. Wszystkie te zeznania były ze sobą zbieżne i wzajemnie się potwierdzały, znajdując z drugiej strony potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności co do faktu wydatkowania środków należących do powoda na zakupy urządzeń służących do prowadzenia działalności pozwanego.

Zeznania P. J. były nieco powierzchowne, fragmentaryczne, ale to z uwagi na relację jaka łączyła go z powodem. Nie znał on powoda, poznali się podczas współpracy z pozwanym. Z zeznań tych wynika w sposób niewątpliwy, że strony współpracowały i decyzje dotyczące działalności podejmowały wspólnie, że powód nie był jedynie wykonawcą poleceń, przyuczającym się u kolegi – fachowca. Co rozumiałe świadek ten, dla którego zajęcie u pozwanego było tylko dorywczą pracą, nie miał wiedzy na temat zasad finansowania działalności pozwanego i rozliczeń stron. Nie może to jednak świadczyć o nieprawdziwości zeznań powoda, skoro świadek jednocześnie potwierdza, że pracowali razem w P. i w S., a nawet podaje, że otrzymał od powoda pieniądze w ramach zaliczki na poczet wynagrodzenia, gdy były mu potrzebne.

Zeznania świadków R. P. (2), T. P., M. S., A. S. dotyczyły jedynie poszczególnych epizodów działalności stron, ale nie wykazywały sprzeczności z pozostałymi dowodami. Sąd ocenił je zatem jako prawdziwe.

Sąd miał na względzie, że A. P. i A. P. (1) są najbliższą rodziną powoda i z tej przyczyny mogą nie być obiektywni oraz, że wiedza świadka M. G. (1) o okolicznościach istotnych dla sprawy pochodzi wyłącznie z rozmów z powodem. Mimo to Sąd ocenił zeznania tych świadków jako w pełni polegające na prawdzie, gdyż pokrywały się z zeznaniami powoda, nie wykazując z nimi sprzeczności, a jednocześnie nie były sprzeczne z dowodami z dokumentów. Z zeznań tych świadków wynika w jaki sposób powód relacjonował im swoją współpracę z pozwanym i w ich świetle zeznania samego powoda należy uznać za konsekwentne. Są one nadto logiczne, szczegółowe, szczerze. W ocenie Sądu polegają na prawdzie zwłaszcza z uwagi na to, że w wielu kwestiach są zbieżne z dowodami z dokumentów.

Dokumenty, na których Sąd się oparł, wskazane wyżej, nie były kwestionowane przez pozwanego. Potwierdzają one, że powód brał udział w sporządzaniu dokumentacji technicznej dla instalacji fotowoltaicznej w P. (dokumentacja techniczna nadesłana z Gminy P. pokrywająca się ze schematami załączonymi do pozwu), że zamawiał urządzenia dla przedsiębiorstwa pozwanego i płacił za nie przelewami ze swojego rachunku bankowego (faktury za złącza, klej, styczniki, magnesy neodymowe, przetwornicę inwertyrową wystawione na przedsiębiorstwo (...), opiewające na kwoty i datowane zbieżnie z przelewami z rachunku powoda, wydruki stron internetowych z danymi powoda jako zamawiającego), że dysponował pieniędzmi na zakup dolarów w lutym 2012 roku przekazanymi mu przez brata i wydał je na zakup dolarów w kantorze (pokwitowanie z kantoru z tego samego dnia, w którym z rachunku bankowego powoda wypłacono całą sumę przekazaną przez brata powoda trzy dni wcześniej), że zapłacił za składowanie elektrowni

wiatrowych w porcie w G., wreszcie, że otrzymał w związku z przejściem na emeryturę świadczenia w kwocie około 100.000 zł. Te dowody w połączeniu z zeznaniami powoda tworzą spójną i logiczną całość, uzupełniają ją.

Warto podkreślić, że części okoliczności faktycznych świadczących o współpracy stron pozwany nie zaprzeczał. Dotyczy to zarówno zakupu elektrowni wiatrowych, jak i zakupu samochodu, wykonywania instalacji w P. i w S.. Nie potwierdzał natomiast źródeł finansowania tych przedsięwzięć, utrzymując, że dysponował własnymi pieniędzmi, a pieniądze, którymi dysponował powód był to przychód z jego działalności gospodarczej. Te twierdzenia pozwanego nie znalazły jednak pokrycia w zebranych dowodach. Tylko zeznania jego żony M. Z. w charakterze świadka są z nimi zbieżne. Zeznania te pozostają jednak odosobnione, gołosłowne. W szczególności świadek P. J. w swoich zeznaniach nie potwierdził, by powód wykonywał pod nieobecność pozwanego samodzielnie jakies urządzenia, używając przy tym elementów, podzespołów pozwanego. Pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających, że dysponował własnymi pieniędzmi w okresie współpracy z powodem i z nich finansował swoją działalność. Nie wyjaśnił też logicznie dlaczego płatność za urządzenia wykorzystywane do tej działalności następowała z rachunku bankowego powoda. Nie wykazał, że powód zużył jego części, podzespoły, posiadane zanim podjęli współpracę, do wytworzenia urządzeń, które następnie sprzedał. Sąd oparł się zatem na zeznaniach świadka M. Z. tylko w takim zakresie w jakim nie pozostawały one w sprzeczności z innymi dowodami, w szczególności co do samego faktu zakupu elektrowni wiatrowych, wykonywania prac w P., spotkania stron i ich żon w domu pozwanego dotyczącego rozliczenia dotychczasowej współpracy.

Zupełnie nieprzydatne dla sprawy były zdaniem Sądu zeznania świadków B. G. (k.227), E. M. (k.228), E. P. (k.228), Z. P. (k.229), C. W. (k.229), P. P. (k.242), S. L. (k.328-329), O. M. (k.347-348), M. G. (2) (k.356), K. G. (k.357). Wszyscy oni, poza Z. P. i P. P., nie znali powoda. Żaden nie miał wiedzy na temat zasad ich współpracy, a część z nich (tj. E. M., E. P., C. W., M. G. (2), K. G.) wręcz nie wiedziała o żadnych okolicznościach dla sprawy istotnych. To, że świadkowie, którzy współpracowali z firmą pozwanego (S. L.) albo byli jej klientami (O. M.) nie wiedzieli o roli powoda w tej działalności nie może podważać jego zeznań, skoro formalnie przedsiębiorstwo należało do pozwanego, a ich kontakty z tym przedsiębiorstwem były incydentalne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje co do zasady na uwzględnienie, choć jest nieco wygórowane. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że strony współpracowały na podstawie ustnego porozumienia, zakładającego, że powód będzie wykładał środki na zakup urządzeń, podzespołów, materiałów, potrzebnych pozwanemu do prowadzenia działalności gospodarczej, które zostaną mu zwrócone z dochodu jaki ta działalność przyniesie, a w przyszłości założy własną działalność gospodarczą i przystąpi do spółki z pozwanym. Treść tego porozumienia Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda, które były w tym zakresie najpełniejsze i najbardziej szczegółowe w stosunku do zeznań świadków, których wiedza o zasadach współpracy stron i tak pochodziła tylko z relacji stron. Zeznania te są logiczne, przekonujące. Nie dają podstaw do przyjęcia, że strony łączyła umowa spółki cywilnej, uregulowanej w art. 860 i nn k.c. Z zeznań powoda, a pośrednio także z wyjaśnień informacyjnych pozwanego (k.158) wynika, że taka spółka miała się dopiero zawiązać w przyszłości. Powód konsekwentnie utrzymywał, że na początku współpracy oczekiwał tylko zwrotu tego co zainwestował w działalność pozwanego, nie było mowy o podziale zysków.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zdaniem Sądu takie porozumienie jakie łączyło R. P. (1) i R. Z. nie sprzeciwiało się powołanemu przepisowi, wrażliwemu zasadę swobody umów. Skoro powód wykładał pieniądze na działalność pozwanego, ale formalnie nie był właścicielem przedsiębiorstwa i nie chciał ponosić ryzyka związanego z jego prowadzeniem, a pozwany przyjmował pieniądze i zakupione przez powoda części, korzystał z jego pomocy, akceptując taką formę współdziałania z powodem, to powód mógł zasadnie oczekiwać zwrotu pieniędzy wyłożonych na tę działalność, zaś pozwany nie mógł się spodziewać, że z otrzymanej pomocy nie będzie się musiał rozliczyć. W żaden sposób nie narusza to zasad współzycia społecznego, ani przepisów prawa.

W okresie od stycznia do września 2012 roku powód otrzymał od pozwanego w ramach takiego rozliczenia – jak sam zeznał – dwa razy po 8.000 zł za sprzedane elektrownie wiatrowe. Brak jakichkolwiek dowodów by w tym czasie pobrał od kontrahentów przedsiębiorstwa pozwanego jakiegokolwiek pieniądze, brak także dowodów by przed 2012 rokiem dokonał sprzedaży urządzeń wytworzonych przez pozwanego lub z wykorzystaniem jego części i zatrzymał dla siebie pieniądze. To przemawia za wiarygodnością zeznań powoda o tym, że jego rola miała się sprowadzać do wykładania pieniędzy i pracy dla pozwanego, po to by jego działalność przynosiła dochody, a to w tym celu by w przyszłości założyć z pozwanym spółkę. Jednakże we wrześniu 2012 roku powód zmienił zdanie i nie chciał już zakładać spółki z pozwanym, natomiast oczekiwał zwrotu zaangażowanych środków.

Żądanie pozwu w świetle ustalonych przez strony zasad współpracy jest zasadne. Znajduje także oparcie w art. 405 k.c. Stanowi on, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten stosuje się w myśl art. 410 k.c. w szczególności do świadczenia nienależnego. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W świetle poczynionych ustaleń z chwilą gdy powód rozmyślił się co do przystąpienia do spółki z pozwanym, nie został osiągnięty zamierzony cel jego świadczeń, którym było wspomoczenie rozwoju działalności pozwanego po to by w przyszłości jego przedsiębiorstwo stało się przedsiębiorstwem spółki, którą razem z pozwanym założą. Świadczenia te były zatem nienależne. W oparciu o zebrane dowody przyjąć należy, że dotyczy to następujących świadczeń powoda:

- wpłata kwoty 21.000 zł na zakup samochodu pozwanego,
- zapłata za przetwornicę inwentorową użytą do instalacji w P. kwoty 10.143,70 zł i za pozostałe elementy tej instalacji kwoty 14.856,30 zł (25.000 – 10.143,70),
- zapłata za złącza kwoty 591 zł, za klej kwoty 109,47 zł, za styczniki kwoty 1.520,72 zł, za magnesy neodymowe kwoty 1.861,31 zł, za domenę internetową kwoty 61,50 zł, za magazynowanie elektrowni w porcie w G. kwoty 231,79 zł tj. razem 4.375,79 zł,
- zapłata za 10.847 USD potrzebnych na zakup elektrowni wiatrowych tj. 25.000 zł przekazane przez A. P. (za które zakupił 7.850 USD) i 9.311 zł (na brakujące 2.997 USD po kursie średnim NBP z 2 kwietnia 2012 roku 3,1070 zł za 1 USD) tj. razem 34.311 zł,

Łącznie daje to : 84.686,79 zł. Zdaniem Sądu nie zostały wykazane inne wydatki wymienione przez powoda tzn. na zakup paliwa, urządzeń solar trucker, części potrzebnych do wykonania instalacji w S.. Co do zakupu paliwa, nie sposób w oparciu o faktury zakupu stwierdzić jednoznacznie do jakiego pojazdu paliwo zostało zużyte i w jakim celu, w szczególności czy miało to związek z działalnością pozwanego. O nabyciu urządzeń solar trucker świadek R. P. (2) zeznał, że ich cena nie została zapłacona w całości oraz że płacił mu pozwany, zatem nie ma podstaw do przyjęcia, że powód zakupił takie urządzenia za 25.000 zł i zapłacił za nie z własnych środków. Natomiast co do zakupu części potrzebnych do wykonania instalacji w S. powód nie wyjaśnił o jakie części chodzi, w szczególności czy może chodzić o te styczniki, magnesy i złącza, który zakupy udokumentowano fakturami, czy też o zupełnie inne rzeczy i jakie. W wypadku instalacji w P. jego zeznania były bardziej szczegółowe i konsekwentne, dlatego w tej części Sąd przyjął je za godne wiary. Natomiast w omawianym w tym miejscu zakresie zeznania te nie są wystarczająco precyzyjne, co przy sprzeczności z zeznaniami świadka i braku innych potwierdzających je dowodów nie pozwala na przyjęcie w oparciu wyłącznie o ten dowód, że powód poniósł także i te wydatki.

Skoro za wykazane przyjęto świadczenia w kwocie łącznej 84.686,79 zł, a powód otrzymał od pozwanego w trakcie współpracy dwa razy po 8.000 zł za sprzedane elektrownie wiatrowe, to należy mu się zwrot kwoty 68.686,79 zł. Taką kwotę zasądzono zatem, oddalając powództwo dalej idące.

W tym miejscu należy wskazać, że żaden z oddalonych wniosków dowodowych powoda nie był przydatny dla ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności. Powód ani pozwany nie twierdzili, by strony łączyła umowa spółki, powód nie domagał się zapłaty udziału w zyskach, zatem nie było potrzeby ustalania jaki zysk osiągnęło przedsiębiorstwo pozwanego, ani czy prawidłowo gospodarowało środkami. Fakt wydatkowania przez powoda pieniędzy na prowadzenie działalności pozwanego został wykazany innymi dowodami w sposób dostateczny. Podobnie cena urządzeń zakupionych przez powoda wynikała z przedstawionych przez niego dokumentów, zaś żądanie pozwu nie obejmowało wynagrodzenia za pracę jaką powód wykonywał osobiście na rzecz pozwanego. W tym stanie rzeczy oddalono wnioski dowodowe zgłoszone w punktach 6 i 7 pozwu.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Pozwany został wezwany do zapłaty pismem z dnia 12 listopada 2012 roku (k.100), a termin zapłaty określono w nim na 7 dni. Od dnia następnego po upływie tego terminu należą się powodowi odsetki ustawowe za każdy dzień opóźnienia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98§1 k.p.c. zakłada, że strona która przegrała sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty. Pozwany jako strona, która przegrała proces niemal w całości, został zatem obciążony obowiązkiem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powoda na opłatę od pozwu 3.500 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej przewidzianej w §6 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz.1348 z późn. zm.) – 3.600 zł.